

Sleeper Nell

‘Dit voel ik blijkbaar’

T Marten Siegers **F** Regine Pijning

Ze is de minst bekende van het trio Peter, Pieterneel en Meindert. Deze artiesten treden twee maandelijks op met hun Peter, Pieterneel en Meindert Show in de bovenzaal van In 't Holt 1654, Grand café en Logement in Zuidhorn. Het klinkt een beetje als een gezellige Avrotros familieavond. Maar dat is niet helemaal terecht. De bovenzaal is een minderwaardige omschrijving van het theater wat hier verborgen zit. Rood velours en okergeel zorgen voor een bijzonder smaakvol decor voor een performance. En de artiesten zijn wel zo aardig en gezellig als Chiel Montagne, maar laten een veel bredere kijk op muziek en de wereld zien en horen in hun Peter, Pieterneel en Meindert shows (PPM shows).

Peter de Haan is de legendarische wederhelft van Rooie Rinus. Inmiddels maken ze al 45 jaar muziek, cabaret en hilariteit waar menig Groninger minstens eenmaal in zijn leven met tranen in de ogen om heeft moeten lachen. Met zijn vindingrijkheid, zwarte humor en een uitstekend gevoel voor timing moet deze man een feest zijn om mee te werken. Daarnaast staat Meindert Talma; schrijver, muzikant en grappenmaker met nog meer zelfspot. Pieterneel Teekens is de meest serieuze. Als singer-songwriter maakt ze haar eigen stuk in de show. Ze is de ingetogen artistiekeling. We spreken met haar af om te praten over Sleeper Nell, haar muzikale alter ego, dat in mei haar debuutalbum uitbrengt.

Zuidhorn

In haar huis, dat eveneens in Zuidhorn staat, ploffen we neer op een velours bank. Omringt door veel kunst aan de muur. Strakke grafische werken en de letters LPG verraden de connectie die ze heeft met Anne Caesar van Wieren. Hij is niet alleen een grafisch kunstenaar, maar ook gitarist van vele Groningse bandjes (LPG, CAW CAW). Ze kent hem al sinds de middelbare school. Hij is ook betrokken geweest bij het maken van de plaat die in mei op stapel staat. Naast de grafische werken treffen we in de hoek een collage van maar liefst acht gitaren. Deze ruimte is op vrijdagochtend haar studio, de plek waar ze schrijft. Dat is niet zo vaak. Een van de redenen is een meiske wat stilletjes schuin achter haar op de bank zit. Niet om zich te verstoppen achter mamma maar gewoon omdat ze daar al was. Ze is aan het vingerhaken en heeft een focus waar menig volwassene jaloers op kan zijn. Met nog twee dochters in huis een man en

een baan bij de Hanzehogeschool is de week goed gevuld.

Slaapstand

Pieterneel speelde ooit in Mama Homemade Dress. Ze is 15 jaar geleden gestopt met muziek. De aanleiding was dat haar muzikale vriend vertrok. Daarmee sloot bij haar de muzikale uitlaatklep. Pieterneel: 'Muziek maken is altijd een moeilijk en persoonlijk proces geweest. Als ook de speelsheid verdwijnt is de lol er echt van af'. Toch kwam dat terug. Ze is niet de eerste die Corona aanstipt als periode van kanteling. In die tijd deed ze mee aan een online festival waar ze liedjes bewerkte van bijvoorbeeld Madonna en The Bangles. Ze had er zo 10 bij elkaar. Ze was inmiddels lid van De Bond voor Meindert Talma (een alternatief soort fanclub). Meindert was onder de indruk

van haar kwaliteit. Hij benaderde haar en hij wilde een show op poten zetten. Hij speelt frequent in de Kroeg van Klaas (Groningen) met zijn "Meindert, Teun, De Jonge Boschfazant & Kesanova Show" en hij wou iets dergelijks ook naar Zuidhorn halen. Peter de Haan kende hij, en Peter kende de mensen van In 't Holt. Zo kwam Pieternel uit de slaapstand. Haar artiestennaam Sleeper Nell is vanuit deze slaapstand en plotselinge manier van muzikale drukte ontstaan. Het komt van Sleeper Cell. Dat staat voor een groep (clandestine) spionnen die in feite paraat staan, maar undercover en offline zijn. Via een code komt deze soms na lange tijd ineens tot leven en in actie.

Verrassend

Dat mensen niet per se voor een avondje uit naar Groningen moeten blijkt wel uit het aantal gevulde stoelen bij hun PPM shows in Zuidhorn. Volgens sommigen een gedurfde zet

om vanuit dit dorp de concurrentie aan te gaan met de uitgaansstad Groningen.

Het is een beetje houtje touwtje, losjes en erg laagdrempelig, hun tweemaandelijks show. De muzikanten praten niet alleen tegen het publiek maar ook met het publiek. Er is geen rode draad en dat zorgt, naast geïmproviseerde stukken, voor een verrassende avond. Elke artiest krijgt telkens 10 minuten. De volgorde is bekend. Wat de inhoud is is vrij, en wat de andere twee doen weet ze nauwelijks. Er zit veel muziek in. Elke show is er een andere gast artiest bij, zoals Hister of Hanneke Kappen. De bewerking van Peter van 'Don't Let Me Down' is onvergetelijk grappig. Maar er zitten ook spreekbeurt-achtige stukken bij. Peter komt naast briljante bewerkingen met droge anekdotes en toch ook wel een serieus historisch overzicht van de Groninger muzieksce­ne in de jaren 80. Meindert komt met originele (audio-visuele) vormen een vreemde kijk op de werkelijkheid delen. Dat leidt tot lachsalvo's. Maar hij vertaalt ook het leven van een vriend die overleden is en gemist wordt. Dat doet hij vooral met emotie en gevoel. Hier komt Pieternel om de hoek die uitstekend de tweede stem verzorgt. En dit leidt tot een brok in de keel.

Er wordt wel het een en ander afgestemd. Maar het is grotendeels een verrassing voor haar wat de andere twee exact gaan doen. Afstemming is er met de gast en er is afstemming al ze elkaar nodig hebben bij een lied. Actualiteit en improvisatie is er ook. De laatste keer brachten ze samen met Hanneke Kappen met 'As Tears Go By' een ode aan Marianne Faithfull, die toen net was overleden. Voor Pieternel betekent het dat ze voor elke nieuwe show nieuwe liedjes maakt. De stukken die Peter en Meindert maken zullen ook nieuw zijn, maar zij hebben een databank aan nummers wat Pieternel gewoon nog niet heeft. Elke PPM show heeft dus een andere inhoud. Deze cocktail is te consumeren voor 7,50. Niet gek, als je bedenkt dat je verzadigd bent als na een flink drie gangen diner.

Beeldende kunst

In de show eind januari, koppelde ze haar liedjes aan een wandelroute langs beeldende kunst. Op het scherm kon je foto's zien van bijvoorbeeld Ultra, het standbeeld bij het Cascadeplein. Het lijkt erop dat ze ontzettend graag mensen wil laten zien wat er te ontdekken valt, omdat ze er anders zo aan

voorbij lopen. "Ja, ik houd van deze kunstvorm en er over te vertellen. Ik moet sowieso wat meer vertellen vind ik, omdat ik in het Engels zing. In deze setting vraagt dat om wat toelichting. Ik gebruik de beeldende kunst als opstapje".

Haar baan aan de Hanze staat ook met het fundament in het culturele veld. Ze werkt bij het Kenniscentrum Kunst en Samenleving aan de Hanze. Ze is daar bureauhoofd en zorgt voor de randvoorwaarden zoals fondsen aanschrijven en communicatie. Ze mag zich begeven tussen de spelers die kunst een bijdrage laten leveren aan een betere maatschappij. De kunstenaar wordt in een andere rol gezet dan die van op het podium of in het museum. Het is onderzoek en advies, met spannende vragen als; wat voor tools heeft een kunstenaar nodig als die gaat werken in deze zorginstelling en zo een grotere bijdrage kan leveren? Zo worden ook de resultaten bestudeerd van patiënten in een ziekenhuis die gevraagd is hun verhaal te verbeelden. En wordt onderzocht hoeveel effect dat heeft; "Kunst is een onderschatte vorm als het gaat om verwerking of expressie, we zijn erg gericht op taal en vervolgens de interpretatie daarvan". De resultaten moeten vervolgens landen in het onderwijs van het Conservatorium en de Kunstacademie. Over haar werk praat ze net zo enthousiast als over alle andere dingen die ze doet.

Donkerte

Pieternel wordt energiek als ze praat over alle leuke dingen die ze doet, ook als de inhoud

niet bepaald vrolijk is. Er zit ook tragiek in de dingen die ze laat zien of waar ze over praat. "Ik houd van een donkere keerzijde, dat fascineert me. Ik vraag me af hoe dingen in elkaar zitten, hoe ze kunnen ontstaan. Ik moet me dan in de andere kant van het verhaal verplaatsen. Als er een boot met migranten zinkt en twee landen elkaar de schuld geven dan gaat mijn brein aan het werk. Wat is dit precies wat hier aan de hand is?". Daar komt vervolgens een lied uit.

Nood

Sleeper Nell stapt zo haar parallelle universum in om zich toe te leggen op liedjes schrijven. Als autodidact verzint ze haar eigen akkoorden en harmonieën. En nummers schrijven is een nood. Ze heeft wel meningen en ideeën maar kan aanvankelijk de woorden niet vinden. Dan blijkt dat dit achteraf gelukt is middels een lied. Het is een vorm van expressie en communiceren. "Mijn hoofd draait overuren. Zingen is voor mij een fysieke uiting. Het is net als ademen. Elk lied drukt iets uit waarvan ik achteraf denk; dit voel ik blijkbaar".

Het is een traag proces. Maar tijd zorgt ook voor rijping. Op het podium blijkt dat ze nummers hoe langer ze bestaan hoe sterker kan verwoorden. Schijnbaar wordt er elk optreden aan geschaafd zodat de oudere nummers meer zelfvertrouwen en overtuigingskracht lijken te hebben.

Schrijven begint met een gitaar (één van de acht). Ze pakt het meest afwijkende model, de Dulcimer, laat wat horen en steekt de loftrompet uit over Joni Mitchell's album Blue.

4 mei
Plato Instore in Groningen

10 mei
release show debuutalbum Sleeper Nell 'Vanilla Town', Vera in Groningen

15 mei
PPM show, In 't Holt 1654 in Zuidhorn met gast Kayleigh Beard

29 november
Pe en Rinusfest, de Oosterpoort in Groningen, met Sleeper Nell en Meindert Talma

Lino: Marten Siegers

Nevenschade

Het is een heerlijke flow waar ze in zit. Er ontstaat van alles op muzikaal gebied. De PMM shows, een nieuw album (mei) en een toer met Meindert. Het past niet allemaal meer in de vrijdagochtend, dat is wel duidelijk. Met ook een gezin en een baan van 28 uur moet wel iets zijn wat daar onder lijdt. "De tuin", zegt Pieterneel met een glimlach. Met een iets ongemakkelijker blik zegt ze dat haar sociale leven ook wat moet inleveren.

Vanilla Town

Ze zit zelf in de basis in de folktraditie. Maar er komt een hoop liefde voor de eighties door en overheen. Maar zeker ook Bettie Serveert die ze meermaals aanhaalt. De manier van zingen in 'Easy There' doet denken aan artiesten als Tori Amos, Kate Bush en Suzanne Vega. Die stijl inspireert haar door hoe ze zingen, maar inhoudelijk ook. Hier komt weer een stuk tragiek om de hoek; "Je moet verrast worden, er is iets moois, maar ook iets beklemmends". Ze schuwt een beetje jazz en country overigens ook niet.

Van het een komt het ander als het balletje eenmaal rolt. Van 25 nummers zijn er 8 geselecteerd voor het album 'Vanilla Town'. Ze heeft Anne Ceasar van Wieren gevraagd omdat die haar gewoon goed begrijpt. Hij speelt ook op de meeste liedjes mee. Daarnaast heeft Gijs van Veldhuizen bas, gitaar en toetsen ingespeeld en heeft hij het album geproduceerd. Het album is opgenomen in de studio van Gijn, Audiogijs.

Met enthousiasme vertelt ze over het repeteren: "Helaas is Anne daar niet bij. Maar we hebben Suze Commandeur er wel bij. Zij maakt hele mooie folk onder de naam 'Suze Who?'. Ze heeft een mooie eigen stijl en een fantastische stem die heel mooi past bij mijn muziek. Ik vind het geweldig om met goede muzikanten te spelen, hierdoor krijgen de liedjes echt vleugels." De releaseshow is 10 mei in Vera, Groningen.

B